

РЕШЕНИЕ

№ 38049

гр. София, 02.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разглежда дело номер **8427** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).
Образувано е по жалба на Образувано по жалба на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], чрез адв. В. Г., срещу Заповед № 426/05.06.2026 г., издадена от Вр.И.Дл. председател на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на дружеството е забранено да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 /съдържа невярна информация/, във вр. с чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68г, ал. 1, във вр. с чл. 68в от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, а именно - дружеството да предоставя в стандартния европейски формуляр /СЕФ/ и в договора невярна информация на потребителя за размера на Годишния процент на разходите /ГПР/.
В жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендират се разноските по делото по списък. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юриск. Г., който поддържа жалбата.
Ответникът - председателят на КЗП, чрез юрк. А., в съдебно заседание оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адв. хонорар.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.
Административен съд – София – град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144

АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна се установява, при липса на спор между страните, следното:

В КЗП постъпва сигнал от потребител

На 05.03.2026 г. в КЗП, ТО - Р. е постъпила жалба от потребител от [населено място] относно Договор за потребителски кредит № [ЕГН]/07.01.26г., за който твърди, че не е уведомен, че застрахователната премия по програма „Защита на плащанията" се включва към размера на кредита и се начислява лихва върху нея за целия срок на кредита. Желаете да се преизчисли дължимата лихва след отпадане на тази сума и да му бъде предоставен нов погасителен план. Кредиторът е запознат с постъпилата жалба с покана с изх. № Р-03-818/09.03.26г., с която е наредено до 25.03.26г. да се представят в КЗП-П. следните документи: 1. Становище по жалбата; 2. Договор за потребителски кредит № [ЕГН]/07.01.26г., ведно с ОУ, СЕФ, погасителен план, искане за кредит, документи за платени вноски, договори за допълнителни услуги /застраховка и др./.

На 17.03.2026 г. на ел. поща [електронна поща] са предоставени изискваните документи, които са заведени с вх. № Р-03-818/17.03.2026 г. В становището си кредиторът заявява следното: „На 07.01.2026 г. между „ТИ БИ АЙ Банк" ЕАД и г-н..... е сключен договор за потребителски кредит № [ЕГН] с цел - за общо ползване. Договорът е сключен в офис на Банката в [населено място] и при следните параметри: • Общ размер на кредита: € 7 685,28, от които размера на кредита за общо ползване е € 6000, а размерът на кредита за финансиране на избрана от клиента допълнителна услуга застраховка е € 1685,28;

- Срок на договора за кредит: 15.01.2030 г.;

- ГЛП: 34,12% - фиксиран за целия срок на договора;

- ГПР: 39,41%;

- Обща сума дължима от потребителя: € 14 181,31;

- Погасяване: 47 равни месечни погасителни вноски в размер на € 295,45 и една изравнителна в размер на € 295,16, с падеж - 15-о число всеки месец.

По отношение на конкретното оплакване: „клиентът не е уведомен, че застрахователната премия се включва към размера на кредита и се начислява лихва върху нея за целия срок на кредита:

На клиента са предоставени Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити (СЕФ); Договора за потребителски кредит, с погасителен план към него и документи за сключената допълнителна услуга застраховка. В предоставените документи неколкратно е обяснено/описано, че застрахователната премия е финансирана от Банката и същата е част от кредита.

Установява се по делото, че на 07.01.26г. жалбоподателят сключва ДПК № [ЕГН] от 07.01.2026 г. със срок 48 месеца, размер на кредита 6 000,00 евро/11 734,97 лв.; общ размер на застрахователна премия 1 685,28 евро/ 3 296,13 лв. за застраховка „Защита на кредита, Защита на сметките", общ размер на кредита 7 685,28 евро/15 031,10лв.; годишен лихвен процент 34,12%, ГПР 39,41%, обща дължима сума - 14 181,31 евро/27 736,22 лв. Кредиторът е включил в размера на кредита и сумата за допълнителната услуга застраховка „Защита на кредита, Защита на сметките" в размер на 1 685,28 евро/3 296,13 лв. и начислява и върху нея възнаградителна лихва за целия период на договора.

В погасителния план към договора сумата за застраховката не е изведена в отделна колона, а е включена в погасителните вноски по кредита, които са в размер на 295,45 евро/ 577,85 лв. При изчисление на сумата за застраховка 1 685,28 евро/3 296,13 лв. при годишен лихвен процент 34,12% за срок от 48 месеца, жалбоподателят трябва да заплати за застраховката сума в размер на

3 109,72 евро/б 082,08 лв. т.е. 84-85% повече от обявената цена на допълнителната услуга. Съществено е да се приеме, че посоченият в процесния договор годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 39,41 % не отразява действителната икономическа тежест на кредита и е формиран в противоречие както с императивните разпоредби на Закона за потребителския кредит (ЗПК), така и с принципите за добросъвестност, прозрачност и защита на потребителя, прогласени в Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

Адм. орган сочи, че съгласно § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси и всякакви други възнаграждения, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора като разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК изрично предвижда, че ГПР изразява „общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит“. Приема се, че законът изисква ГПР да отразява реалното оскъпяване на кредита, а не формално или частично изчислена стойност. Соци се, че в случая кредиторът е включил в размера на кредита застрахователна премия в размер на 1 685,28 евро, която е финансирана чрез кредита и върху която се начислява възнаградителна лихва за целия срок на договора.

Така потребителят не само заплаща цената на застраховката, но и дължи лихва върху самата застрахователна премия. Същевременно в погасителния план застраховката не била индивидуализирана като самостоятелен компонент на задължението, а е „скрита“ в общата месечна вноска. Това препятствало потребителя да формира ясна и информирана представа за действителния размер на разходите по кредита и представлява нарушение на принципа на прозрачност, закрепен в чл. 10, ал. 1 ЗПК, съгласно който всички елементи на кредита следва да бъдат представени по ясен, разбираем и недвусмислен начин. Наред с това, при съпоставка между реално предоставената на потребителя сума — 6 000 евро — и общата сума, която следва да бъде върната — 14 181,60 евро, се установява, че действителният ГПР възлиза приблизително на 39,9952 %, а не на обявените 39,41 %. Твърди, че това означава, че декларираният в договора ГПР не съответства на реалния икономически ефект на кредитното правоотношение. Подобно несъответствие противоречало пряко на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, който задължава кредитора да посочи в договора точния размер на ГПР и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора.

Когато ГПР е занижен или изчислен по начин, който не отразява действителните разходи, потребителят е поставен в заблуждение относно реалната цена на кредита и е лишен от възможността да извърши информиран икономически избор. Особено съществено значение имало и обстоятелството, че в чл. 10 от договора кредиторът е посочил, че „застрахователната премия не е част от общия разход по кредита, включен при ГПР“. Тази договорна клауза следва да бъде анализирана с оглед факта, че застраховката формално не е задължително условие за отпускане на кредита и потребителят е имал право да се откаже от нея. Действително, съгласно чл. 19, ал. 3 ЗПК в ГПР не се включват разходи за допълнителни услуги, когато сключването им не е задължително условие за получаване на кредита или за получаването му при предлаганите условия. Следователно, ако застраховката е изцяло доброволна и кредитът би бил отпуснат при същите условия и без нея, по правило нейната стойност не следва да участва при формирането на ГПР. В конкретния случай се приема от адм. орган, че правното значение не се изчерпва единствено с формалната доброволност на застраховката. От значение било обстоятелството, че: застраховката е финансирана от самия кредитор, включена е в размера на кредита, върху нея се начислява възнаградителна лихва, изплаща се чрез месечните погасителни вноски и не била разграничена ясно в погасителния план.

Следователно, макар формално да била обозначена като „незадължителна“, застраховката фактически се е превърнала в елемент от финансовата конструкция на кредита и е довела до съществено увеличаване на общата дължима сума. Ето защо дори да се приеме, че кредиторът е имал основание да не включи стойността на застраховката при изчисляване на ГПР, поради нейния доброволен характер, то той е бил длъжен по ясен, точен и недвусмислен начин да разкрие на потребителя, че застраховката ще бъде кредитирана, че върху нея ще се начислява лихва, каква ще бъде крайната стойност на застраховката след олихвяването и как това ще се отрази върху общата сума за връщане.

Липсата на подобна прозрачност нарушавала изискванията за добросъвестност и яснота по чл. 10 ЗПК, доколкото потребителят е поставен в значително по-неблагоприятно икономическо положение без достатъчна предварителна информация за реалните финансови последици от сключването на допълнителната услуга. В заключение, от извършената проверка се приема, че търговецът "Ти Би Ай Банк" ЕАД, ЕИК[ЕИК] осъществява състава на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ във връзка с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирана да го оспори страна и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена председателя на КЗП при упражняване на правомощията му по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на КЗП към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите според която когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ, както мотиви и разпоредителна част.

Налице е съответствие между обстоятелствената част и диспозитива на оспорената заповед, като разпреденото със заповедта напълно съответства на изложените фактически обстоятелства. Актът е мотивиран с изложените фактически и правни основания, а ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, като част от мотивите за издаване на заповедта могат да бъдат изведени от приложенияте към преписката документи, което е допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд. Съображения за издаването на заповедта за налагане на ПАМ се съдържат и в т. 1 от извлечение от протокол № 28 от редовно заседание на КЗД, проведено на 11.12.2025 г. Липсва неяснота относно фактическите основания за издаване на заповедта. Посочена е и правната квалификация – нарушение на разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП съдържаща забрана за извършване на нелоялна търговска практика, във вр. с чл. 62б ЗЗП.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят е представил свое становище в хода на административното производство. Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-

производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

Обжалваната заповед е постановена при неправилно приложение на материалния закон. Императивната разпоредба на чл. 68в ЗЗП забранява използването на нелоялни търговски практики. Съгласно разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, търговска практика на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Според § 13, т. 28 ДР ЗЗП "добросъвестност и професионална компетентност" е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца.

В заповедта точно е описано какво представлява заблуждаващата нелоялна търговската практика – предоставяне на невярна и подвеждаща информация чрез СЕФ относно ГПР. Изчерпателното посочване, както на правните, така и на фактическите основания за издаването ѝ, е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си. Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата за допуснато нарушение на административно процесуалните правила.

Преценката на административния орган е направена, след обсъждане на релевантните факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В съответствие със служебното начало в административния процес, ответникът е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството, за съществуването на което същият е бил уведомен и са изискани от него писмени обяснения и доказателства.

В случая спорният по делото въпрос е дали използваната от дружеството търговска практика може да се квалифицира като нелоялна заблуждаваща практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 предл. 1 във вр. с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68 в от ЗЗП. Спорно е на първо място, дали следва в размера на ГПР да се включи размерът на застрахователната премия. Защитата на потребителите от нелоялни търговски практики е уредена в Глава четвърта, раздел IV на ЗЗП, като същият възпроизвежда Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

Нормата на чл. 68в от ЗЗП, предвижда забрана на нелоялните търговски практики. Според разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. Дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да се прецени за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата. Търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ

представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика (чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП). Съгласно § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

При преглед на относимата нормативна уредба следва да се направи изводът, че фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). Да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). Тази търговска практика да съдържа невярна информация, която да е подвеждаща; 3). Тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в § 13, т.1 от ЗЗП, „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Клиенти на такъв договор са именно физическите лица, като услугата, която се предоставя не е за търговска или професионална дейност, т.е. отговарят на изискванията за потребител по смисъла на ЗЗП.

Предоставеният кредит представлява „услуга“ по § 13, т.14 от ЗЗП, доколкото може да бъде определен като материална или интелектуална дейност, която се извършва по независим начин, предназначена е за друго лице и не е с основен предмет прехвърляне владение на вещ. Безспорно предоставянето на информация относно основните елементи на договора, и по-конкретно определяне на ГПР и общите разходи по договор за потребителски кредит, могат да бъдат определени като действия от страна на търговеца насочени към потребител, които са пряко свързани с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга и като такива представляват търговска практика. Не всяка невярна информация във връзка с договора за кредит между търговец и потребител би могла да се определи като подвеждаща. В чл. 68д, ал. 2 от ЗЗП са посочени обстоятелствата, които са от такава значимост за потребителя, че непредоставянето от търговеца на точна и пълна информация по отношение на тези обстоятелства, може да се определи като подвеждаща нелоялна търговска практика.

Сред изброените са цената или начина на нейното изчисляване, или съществуването на специфично предимство по отношение на цената /чл. 68д, ал.2, т.4 от ЗЗП/. В случая, ГПР и общите разходи по потребителските кредити представляват информация, от която може да се изчисли цената на услугата. В случая, даването на невярна и следователно подвеждаща информация относно ГПР може да се определи като нелоялна търговска практика. Въпросът е подлежи ли застрахователната премия на включване в размер на ГПР в конкретния случай.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация и начина на изчисляване на годишния процент на разходите се уреждат от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. В чл. 6 от ЗПК е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние,

както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да окажат върху потребителите, в т.ч. последиците в случай на просрочени плащания от страна на потребителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т.10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Както е посочено в чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания. Понятието "общ разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. В § 1, т.1 от ЗПК се съдържа легалната дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. В чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета е регламентирано, че „общ разходи по кредита за потребителя“ означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия. Транспонирането на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО е намерило точно отражение в § 1, т. 1 ДР на ЗПК. Така дадените легални понятия изискват да се изследва въпроса дали сключване на договор за застраховка в случая е задължително условие за сключване на договора за кредит, поради което застрахователната премия да е част от общите разходи по кредита, която следва да бъде калкулирана в ГПР.

Видно от съдържанието на сключения договор за кредит, респ. съпътстващите го документи, сключването на застраховка от кредитополучателя не е задължително условие за сключване на договора за кредит, с оглед на което и не е налице визираното в закона основание за включване на застрахователната премия в ГПР и същата не представлява разход по договора за кредит, доколкото двата договора не са свързани. В случая съдът приема, че застрахователната премия не е общ разход по кредита, доколкото сключването на договор за застраховка не е задължително и

неразривно свързано с договора за кредит. Произволно и неподкрепено от доказателствата по делото е твърдението на адм. орган, че макар формално да била обозначена като „незадължителна“, застраховката фактически се е превърнала в елемент от финансовата конструкция на кредита и е довела до съществено увеличаване на общата дължима сума.

Такова разширително тълкуване на фактите по случая, при изричното упоменаване в договора за кредит, че сключването на застраховка е доброволно, е лишено от основание и напълно произволно. В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в случая от страна на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД не е осъществен състава на нелоялна търговска практика по чл. 68д, ал. 1 предложение 1, във връзка с 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68в от ЗЗП. Събраните по делото доказателства изцяло опровергават извода на административния орган, че дружеството е предоставило невярна и подвеждаща информация относно размера на ГПР, като не включва в ГПР възнаграждението за застрахователна премия. От това следва отмяна на оспорения административен акт като постановен при неправилно прилагане на материалния закон.

От съда не се споделят правните изводи на издателя на акта за допуснато нарушение по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП които са изцяло необосновани и в противоречие на събраните по делото доказателства. Предвид изложеното следва отмяна на оспорената заповед на председателя на КЗП.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за държ. такса и за адв. възнаграждение, което е в размер на 12 000 евро с вкл. ДДС, изцяло заплатено – ф-ра – л. 69 от д. При наличие на възражение за прекомерност същото следва да се определи наполовина – в размер на 6000 евро. Същото съответства напълно на обема на извършената работа като следва да се има предвид, че пълният размер на договореното възнаграждение е изплатен, съгласно приложения финансов документ.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София – град, II отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], чрез адв. В. Г.,

Заповед № 426/05.06.2026 г., издадена от Вр.И.Дл. председател на Комисията за защита на потребителите;

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], сума в размер на 6025,56 /шест хиляди вадесет и пет евро и петдесет и шест цента/ евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд – София – град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 АПК!

СЪДИЯ: